

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.788 van 7 juli 2008
in de zaak RvV x II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 januari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Luidens artikel 39/72 § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast het administratief dossier buiten de voorgeschreven termijn van acht dagen werd ingediend. De verwerende partij werd per brief van 25 maart 2008, dezelfde dag per drager bezorgd, in kennis gesteld van het verzoekschrift. De verwerende partij diende het

administratief dossier in op 25 april 2008. Bijgevolg werd het administratief dossier laattijdig neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59 § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoeker weergegeven feiten in deze zaak als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zouden zijn (R.v.St. nr. 160.776 van 29 juni 2006; R.v.St. nr. 111.666 van 17 oktober 2002).

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker huwde op 30 juli 2004 te Emirdag in Turkije met de Belgische N. D. G.

Op 22 april 2007 kwam verzoeker in het bezit van een toeristenvisum in België aan.

Op 26 september 2007 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het samenwonen met zijn echtgenote tot eind december 2007, begin januari 2008 duurde en dat de totale duur van het samenwonen tien maanden bedroeg. Verzoeker voegt eraan toe dat het ontsporen van zijn huwelijk grotendeels te wijten was aan de beide kinderen van zijn Belgische echtgenote die hem niet konden luchten. Hij benadrukt evenwel dat er een gezinscel heeft bestaan en dat het huwelijk wel afgesloten werd met oprechte intenties in hoofde van beiden. Verzoeker geeft toe op het ogenblik van de uitgevoerde controles en het buurtonderzoek reeds gedurende één maand de gezinswoning te hebben verlaten.

Voormelde feiten worden door de verwerende partij niet betwist en worden derhalve als bewezen beschouwd.

Op 29 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Uit het relatieverslag dd. 22/01/2008 van de politie van Deinze blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

De politie ging verschillende malen langs en slechts 1x was de echtgenote aanwezig. Betrokkene zelf werd nooit aangetroffen. Het verslag samenwoont werd niet ondertekend.

Volgens de burens werd betrokkene geruime tijd niet meer gezien aan de woning. De echtgenote zou een relatie hebben met de neef van betrokkene.

Er zijn geen foto's van de echtgenoten te zien in de woning. (...)"

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004; R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005).

Onderhavige beslissing steunt zich op de motivering dat in hoofde van beide echtelieden geen sprake meer is van een relatie en verwijst naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in uitvoering waarvan deze beslissing werd genomen. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (R.v.St., nr. 160.330, 20 juni 2006). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker betwist evenwel dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat dus de materiële motiveringsplicht betreft behoort het bij de beoordeling ervan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gesteund op artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren indien de voorwaarden tot de vestiging niet vervuld zijn.

De Raad wijst erop dat een vestigingsaanvraag op basis van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet kan geweigerd worden indien de echtgenoot van een Belgische onderdaan zich niet met hem vestigt of komt vestigen. Het zich “gemeenschappelijk vestigen” betekent echter niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen doch minstens veronderstelt het de staat van echtgenoot die eigenlijk niet als dusdanig erkend kan worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (*vgl.* R.v.St., nr. 53.030, 24 april 1995).

De Raad stelt vast dat uit het samenwonenverslag van de lokale politie te Deinze van 22 januari 2008 en uit de bijlage die het verslag van het buurtonderzoek vermeldt, blijkt dat er van een relatie of een levensgemeenschap tussen beide echtelingen geen sprake is. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift enkel op dat er in het verleden, meer in het bijzonder van 22 april 2007 tot januari 2008 wel degelijk een effectieve samenwoning met zijn echtgenote is geweest, doch weerlegt niet dat op het ogenblik waarop de verwerende partij haar beslissing nam er geen reële echtelijke band of levensgemeenschap aanwezig was. Enkel koestert verzoeker de hoop zijn echtgenote nog terug te winnen. De Raad merkt op dat de voorliggende bestreden beslissing een vestigingsaanvraag betreft van 26 september 2007 en dat de bestreden beslissing dateert van 29 januari 2008. Verweerder diende dus de aanwezigheid van een gezinscel/levensgemeenschap op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing te beoordelen. Zoals verzoeker dus zelf in zijn verzoekschrift stelt, bestond er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen gezinscel/levens-gemeenschap en is de bestreden beslissing dus niet kennelijk onredelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker is immers van mening dat de breuk tussen hem en zijn echtgenote zeker niet definitief is en dat hij gegronde hoop heeft om zijn echtgenote terug te winnen om samen gelukkig te zijn. Verzoeker stelt dat verwerende partij een afweging had moeten maken tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr. 99.581, 9 oktober 2001).

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St. nr. 140.105, 2 februari 2005). Aangezien verzoeker zelf in zijn verzoekschrift beweert dat sedert eind december 2007, begin januari 2008 tussen hem en zijn Belgische echtgenote geen gezinscel maar aanwezig is, kan niet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven waardoor artikel 8 eerste lid van het E.V.R.M. werd geschonden. Ten overvloede herinnert de Raad er aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om te voldoen aan de door de wetgever gestelde voorwaarden, is geenszins strijdig met artikel 8 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 42.039, 22 februari 1993; R.v.St., nr. 48.653, 20 juli 1994; R.v.St., nr. 152.639, 13 december 2005). Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 eerste lid van het E.V.R.M. diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteits-toetsing door te voeren.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel werpt verzoeker de schending van de wet, met name de schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel op omdat de gevolgen van de maatregel zeer ernstig zijn, gezien verzoeker voor lange tijd, en waarschijnlijk voor altijd, verwijderd wordt uit België en hierdoor alle hoop op verzoening wordt vernietigd.

Zoals hierboven reeds aangetoond is de verwerende partij op basis van de juiste feitelijke gegevens in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen.

Wat betreft het proportionaliteitsbeginsel stelt de Raad, gelet op voorgaande uiteenzetting, vast dat er geen schending kan weerhouden worden.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.